

ARGO
TRITON

VLADIMIR VASILJEV

TECHNIK
VELKÉHO
KYJEVA

TECHNIK
VELKÉHO
KYJEVA

VLADIMIR VASILJEV

STANISLAV JUHAŇÁK – TRITON
ARGO

Vladimir Vasiljev
Technik Velkého Kyjeva

Copyright © Vladimir Vasiljev, 1998
Translation © Konstantin Šindelář, 2008
Cover © Marek Hlavatý, 2014
© Stanislav Juhaňák - Triton, 2014

ISBN 978-80-7387-111-6 (Triton)
ISBN 978-80-257-1081-4 (Argo)

Stanislav Juhaňák - TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
www.tridistri.cz
Nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
www.argo.cz

„Výš! Leť výš!“ zakřičela Jane a drak vystřelil vzhůru, přičemž divže nenarazil do spleti vedení vysokého napětí. Dráty se rozechvěly v prudkém závanu vzduchu.

„Proč se držíš tak nízko? Proč nevystoupáš výš?“

„Pokouším se oklamat jejich radary,“ zavrčel Melanchton. „Slyšela jsi vůbec někdy o radarech?“

Na obzoru se již začínala rýsovat tmavá skvrna – továrna na draky...

Michael Swanwick:
Dcera železného draka

HUALLATIRI – MUZKOL

Dveře vlaku, který zastavil u nástupiště, se se zasyčením otevřely a Pard vystoupil na rozdrolený okraj perónu. Přijel nalehko – všechno, co potřeboval, se vtěsnalo do malé kožené kabely.

Pard nebyl žádná fajnovka. Nejspíš proto, že značnou část svého dosavadního života strávil na cestách.

Továrna na draky, pomyslel si při vzpomínce na poslední přečtené řádky. To tedy chce pořádnou fantazii – vymyslet něco takového!

Pard nechal knihu ve vlaku, ale zapamatoval si její název, aby ji mohl vyhledat a dočíst, jakmile se k tomu naskytne příležitost.

Jakýsi zamračený elf na chvíli přestal studovat jízdní řády a věnoval mu letmý pohled. Téměř neslyšně našlapující Pard prošel kolem něj. Pogumované podrážky bot se vášnivě tiskly k asfaltu, jako by ho milovaly nejvíce ze všeho na světě. Ve skutečnosti však úplně stejně milovaly také mramorové podlahy i holou zem – byť té poslední zůstávalo ve Velkém Kyjevě stále méně a méně.

Elf zůstal na perónu, zatímco Pard si hodil kabelu přes rameno a sešel na ulici. Vlak se definitivně přesvědčil, že nikdo další nehodlá nastoupit ani vystoupit, a tak zavřel dveře, krátce hvízdal a dal se do pohybu. Čekala ho ještě dlouhá cesta do Žitomiru a Rovna.

Byl to skvěle ochočený vlak. Pard měl dostatek času, aby se o tom přesvědčil, neboť v něm jel celých deset hodin, až z nejjihuňjšího okraje Velkého Kyjeva, kde se nezměrné velkoměsto místy dotýkalo i břehů Černého moře.

Dole na ulici se Pard rozhlédl. Široké náměstí, přiléhající k nádraží, bylo téměř pusté. Všiml si na něm pouze ně-

kolika prodavačů rychlého občerstvení a jednoho bezcílně se potloukajícího nosiče. Parda napadlo, že na všech nádražích, která měl příležitost navštívit, se vždycky stejně neúčinně potloukal osamocený nosič – nejčastěji obrovitý černý ork nebo ušatý goblin se svalnatýma rukama. Nosiči měli ve Velkém Kyjevě nouzi o práci...

Pard zabočil doleva ke vstupu do podzemní dráhy. Do vnitř však nevstročil, ačkoli trpaslík u turniketů si ho všiml a užuž se chystal vyrazit mu v ústřety. Místo toho se pustil dál ke krytému nadchodu. Zšeřelý tunel obývala zvukná ozvěna, ale Pard našlapoval stále stejně nehlučně, takže echo zůstalo spát.

Za nějakých deset minut Pard stanul na Náměstí vítězství. Napravo od něj, za masou obchodního domu, se vypínal hotel Labuť.

Ale ani tady se nezdržel. Přešel širokou silnici, aniž se zatěžoval scházením do podchodu, a ihned zabočil vlevo do změní bočních uliček. Staré, přestaré domy ho pozorovaly krátkozrakýma očima předpotopních, nejspíše ještě skleněných oken.

Na ulici se zrezivělými kovovými pruhy, zapuštěnými do dlažebních kostek, se Pard znovu rozhlédl. Tyto pruhy byly hned čtyři, ale on neměl ani potuchy, k čemu kdysi sloužily, třebaže jim podobné nejednou spatřil i na jihu – v Nikolajevě a v Oděse. Vlastně je viděl také přímo na nádraží, kde se táhly podél nástupišť. Každý vlak se vždycky řítí přímo nad dvojicí takovýchto pruhů.

Ulice byla tichá a působila útulně. Stále stejné malé domečky vytvářely kolem silnice nepravidelný šik. Tu a tam se houpaly různobarevné vývěsní štíty a právě k jednomu z nich Pard zamířil. Sešel po schůdkách vyleštěných častým používáním a ocitl se v hostinci.

Uvnitř vládlo šero. Svítily pouze dvě lampy z celkových deseti. Majitel, tělnatý chlapík v zástěře, si okamžitě pospíšil Pardovi vstříc.

„Dobrý den, pane! Jaké máte přání?“

Hostinský mluvil zdvořile, ale nikoli podlézavě, což bylo Pardovi sympatické.

„Potřebuji pokoj. A samozřejmě také jídlo na celou dobu pobytu.“

„Jistě! Ceny tu máme nepřemrštěné – alespoň si nikdo nestěžuje – a obsluhu na úrovni. Jak dlouho míníte setrvat v Centru?“

„Zatím nevím. Možná navždy. Zatím ale zaplatím jen za týden, ano?“

„Jak si přejete! Hned vám přichystám pokoj. A vy se u nás posaďte, no jen se posaďte, neostýchejte se, vážený.“

„Hej, Gríño! Oběd pro hosta,“ prohodil stranou.

A hned se zase otočil k Pardovi: „Nějaká speciální přání? Dnes máme na jídelníčku smažené kotlety s krabím salátem. No a pak všelijaké ty drobnosti...“

„Všechno je z konzerv?“ zajímal se Pard. Spíše než o otázku se ovšem jednalo o konstatování.

Hostinský jen rozhodil rukama. No jistě. Kde by se tady, v samotném Centru Velkého Kyjeva, objevily čerstvé potraviny? Vlastně, napadlo Parda vzápětí, zrovna zde by se nejspíš sehnat daly. Ale za takový peníz, že je lepší si to ani nepředstavovat.

„Nuže, servírujte,“ povzdechl si Pard. „Kotlety i ty drobnosti.“

Drobností bylo dost, aby zaplnily celý stůl. Krmě se ukázala být překvapivě chutnou – v tomto hostinci doopravdy uměli vařit. Dokonce i z konzerv.

Pard dostal pokoj ve třetím patře. Ten nejvzdálenější, rohový. Jeho zařízení sestávalo pouze ze silně proležené postele a vratké dřevěné židle. Zato z okna se otevíral výhled na kupoli cirkusu.

Pard nevěděl, co vlastně znamená to „cirkus“. Velikou budovu však každý odjakživa označoval právě tímto slovem.

Pokoj se Pardovi líbil. Stejně jako zdejší kuchyně.

Z druhého okna byla vidět ulice. Tatáž ulice, do jejíchž dlažebních kostek kdosi kdysi napasoval několik ocelových pruhů. Proč, to pro Parda bylo záhadou. Ještě chvíli si líně prohlížel ojedinělé chodce a pak se svalil na postel, přikrytou hnědou dekou.

Dobré místo. Ne nadarmo mu Suder doporučil právě tento hostinec a ne nadarmo Pard uposlechl jeho rady. Jen stěží by tak blízko Centra našel nějaký podobně slušný podnik. A určitě ne tak levný. Hotel Labuť by mu možná nabídl větší komfort, ale za cenu, z níž by se mu protočily panenky. Takové bydlení si mohli dovolit jedině boháči.

Ne že by Pard byl chudým živým. Spíše naopak. Avšak utrácet tolik peněz, kolik by po něm chtěli ti vydřiduši z Labutě, považoval za rozmařilost.

Pard, ležící na pohodlné posteli, začal pomalu podléhat dřímotě. V hostincích se ho odjakživa zmocňovala ospalá nálada. Obzvláště po pořádném obědě.

Aniž si to uvědomil, ponořil se do mělkého denního spánku.

Když sešel do přízemí na večeři, zjistil, že šenk je z poloviny plný. Tělnatý majitel na něho kývl jako na starého známého a hned křikl na Gríňu, aby se mu postaral o večeři. Pard se uvelebil u stejného stolu, u kterého obědval. Dvojice trpaslíků sedící vedle něho soustředěně hltala rozmrazenou krůtu. Jeden byl zrzavý a druhý černovlasý, ale oba měli na sobě stejné kožené kazajky, pošíité kovovými plíšky. V nakrátko zastřižených plnovousech se leskly kapičky tuku, zatímco čelisti pod masitými nosy pracovaly s přesností a pravidelností rýpadel. Soudě podle kupy kostí navršených uprostřed stolu nebyly tohle zdaleka jejich první dnešní krůty. Vedle krutích ostatků stály dva prázdné soudky podolského piva. Třetí, zatím pouze načatý, se nacházel přesně mezi oběma trpaslíky. Jeden i druhý co chvíli natahovali objemné korbele k elegantnímu dřevěnému kohoutku, vyřezanému do podoby draka s otevřenou tlamou, a volnou rukou tlačili na temeno plazí hlavy. Ze chřtánu vzápětí tryskal proud zpěněného podolského piva. Pardovi připadalo, jako by nešťastné zvíře zvracelo. To by mě zajímalo, kterého chytráka napadlo vyrobit kohoutek v podobě zvířete, pomyslel si. Třebaže se jedná o zvíře neexistující.

Pard zdvořile kývl na trpaslíky, přičemž si přitiskl ruku na srdce. Ti mu kývli v odpověď – tak zdvořile a přívětivě, jak jen to bylo možné s krutím stehýnkem mezi zuby.

Pard rovněž dostal krůtu s hráškem a sýrem. A pivo. Černé podolské. Stejně, jaké vždycky prodávali na Smluvním náměstí, hned vedle zanedbaného hotýlku. Pard s Možajem nebo s Jarem nesčetněkrát zabočili pod známý oblouk, přešli náměstí a ocitli se u přízemní pivnice s dubovými dveřmi a zašlým vývěsním štítem s nápisem Starý Podol. V Podolu vždycky žilo hodně trpaslíků, v Podolu i pod Vladimírskou Hůrkou. A pak ještě v Pečorsku, kde se pod uličním asfaltem rozpínala taková síť tunelů, že by nad ní zaplesalo srdce každého znalce hlubin, každého technika – speleologa.

Trpaslíci dohlíželi na pořádek v metru a zároveň vybírali vstupné od cestujících. S vědou a technikou podzemní dráhy však nikdy neměli mnoho starostí. Soupravy jezdily samy a živých nebylo potřeba ani pro chod eskalátorů (což ostatně platilo pro veškerou techniku v mezích hranic Velkého Kyjeva). Po stanicích se sice pilně pohybovaly uklízecí stroje, ale Pard pochyboval, že by si žádaly zvláštní dohled.

Stroje ve Velkém Kyjevě se o všechno staraly samy. Byly totiž součástí techniky, tedy věci pro většinu obyvatel Kyjeva naprosto nepochopitelné. Ať už jsi trpaslík z metra, elf z Darnických parků či Golosejevky, bezvýznamný goblin nebo nejdůležitější wirg z Oboloně – přece tě technika nikdy neposlechne.

Pokud ovšem nejsi technik. Pokud neovládáš formule.

Pard si povzdechl a pustil se do krůty s hráškem a sýrem. Po vydatné večeři a silném pivu se mu opět začalo chtít spát. Navíc se blížila noc a vyrážet pro vědecké zařízení potmě se Pardovi ani trochu nechtělo. Až ráno. Všechno až ráno.

Objednal si na pokoj ještě trochu piva a příliš se nebránil sladké dřímotě, která pozvolna zahalovala jeho vědomí. Byl dokonce líný se svléknout.

Snad je to i k něčemu dobré, byla jedna z jeho posledních myšlenek. Jsem-li přece jen sledován, jen ať si špiclové lámou hlavu nad mou nečinností.

MUZZKOL – CHIMBORAZO

Když se Pard probudil, za okny teprve začínalo svítat. V domě vládlo plíživé ticho, jako v nějaké opuštěné neobydlené šachtě.

Neměl jsem spát přes den, pomyslel si Pard líně.

Ospalost se vypařila dokonale a nezvratně. Pard se vyplazil z hlubin postele a přistoupil k oknu. V mlhavém jitrním šeru se pohybovaly nejasné stíny.

Co si vyrazit na malou procházku?

Stále ještě váhal. Hostinec určitě chrání bezpočet zámků a z těch je nejspíš dobrá polovina vědecká – takže s nimi bez potřebné formule ani nepohne. A formule to rozhodně budou pěkně složité; obyčejný zoubkovaný klíček tu nepomůže. Pard se již setkal se zámkem, které reagovaly výhradně na dotek prstu jednoho jediného člověka, na hlas, nebo dokonce na vzezření toho, kdo se je pokoušel odemknout. Našly se i takové, které v sobě tohle všechno kombinovaly. Zkrátka a dobře – nevyznáš-li se ve vědě, nedostaneš se přes takový zámek, ani kdybys nad ním strávil celý život.

Pard se oblékl a na vteřinu zaváhal nad kabelou. Nakonec se rozhodl, že si zbraň nevezme. Je přece jen v Kyjevě, v samém jeho Centru. Není to žádný Kavkaz. A kdyby se něco skutečně semlelo, byla by mu zbraň nejspíš k ničemu.

Zamkl za sebou dveře – obyčejným klíčem, který mu dal hostinský. Do uzounké škvíry pak zastrčil malý papírek, kterého si musel všimnout i nejpitomější z pitomců, a také stěží viditelný vlásek, jemuž by věnoval pozornost pouze prohnatý profesionál. Dveře se zavřely zcela nehlučně, skoro jako by jejich závěsy někdo naolejoval těsně před Pardovým příjezdem. Na okamžik strnul, povzdechl si a vykročil do chodby, přičemž v duchu proklínal vlastní nedů-

věřivost. U dalších dveří, vedoucích na prostorný ochoz, se Pard zarazil. Opatrně natáhl ruku a jemně do nich strčil.

Otevřely se úplně neslyšně.

Pard pochybovačně potřásl hlavou.

Také dveře do kuřárny nezaskřípaly ani nezavrzaly. Stejně jako dveře bočního křídla. Ty, které vedly do ostatních pokojů, se již Pard rozhodl nekontrolovat. Někdo v hostinci se pravděpodobně staral i o nejprimitivnější techniku, jako jsou dveřní závěsy.

Tento logický závěr, k němuž došel, ho však neuklidnil a Pard se začal zlobit sám na sebe. Vždyť už se tolikrát přesvědčil, že ze stovky drobností, do kterých se dennodenně nutil, se devadesát devět nakonec ukazovalo být zbytečnou ztrátou času a sil. Jenomže tu vždycky byla stá drobnost, ta nejdůležitější, která jeho počínání zachraňovala před krachem. Sem tam jí vděčil i za život. A přitom se zpočátku zdála být stejně zbytečnou jako jejích devětadevadesát setřiček. Později ovšem...

V šenku fungovala pouze jediná lampa – podlouhlé luminiscenční zařízení, vyzařující světlo podobné dennímu. Takové ochotně používali technici i vědci těch nejvyšších úrovní. Majitel hostince zřejmě buďto platil za služby někomu ze zasvěcených, nebo sám znal formuli pro lampy a zářivkové zapalovače. Koneckonců Pard tuto formuli znal také. Stejně jako několik desítek příbuzných, těch nejelementárnějších.

Vstupní dveře byly samozřejmě zamčené. Mechanismus zámku však dovoloval, aby se daly zevnitř otevřít a následně zvenku zabouchnout. I tady šlo o jednu z nejjednodušších formulí. Pard by se samozřejmě nedokázal samostatně dostat zpět dovnitř, ale počítal s tím, že se vrátí až za několik hodin, kdy již bude obsluha vzhůru.

Na to, že začínal duben, bylo venku dost chladno. Pard se zachvěl a zapnul si bundu až ke krku.

Vůkol panovalo ospalé ranní ticho. Pouze na hlavní třídě vrčely noční dálkové kamiony, které se hnaly z jihu po Brestlitevské, a ze vzdáleného nádraží doléhalo pronikavé hvízdání vlaků.

Pard zabočil doleva a pak ještě jednou doleva ke Lvovskému náměstí. Ulice šplhala vzhůru po úbočí kopce. Kdyby kráčel rovně a neodbočoval, dostal by se nakonec na Velkou Žitomirskou, ale jít tam teď by bylo naprosto zbytečné. Proto Pard došel pouze ke stanici podzemní dráhy. Rozespalý trpaslík v uniformní haleně Metropolitěnu právě odemykal poslední zámky, jež byly umně schované v sedivých kovových deskách na průhledných dveřích, vyrobených z vědecké umělé hmoty.

„Chceš do metra?“ zeptal se trpaslík s nadějí v hlase. Vypadalo to, že má hrozitánskou chuť na pivo, ale žádné peníze, aby si ho koupil.

„Do metra,“ přitakal Pard.

„Bude to půl hřivny.“ Trpaslík natáhl ruku. Pard hodil drobnou minci do jeho vrásčité dlaně, podobající se staré poškrabané lopatě.

„Běž. Tamhle, hned vedle kabinky...“

Pard zamířil ke krajnímu turniket. A skutečně – komplikovaný vědecký mechanismus, bránící v průchodu těm, kteří do něho nevhodili minci, zde byl odpojen.

Trpaslík za dveřmi ostře zahvízdal. Od nenápadného stánku s nápoji a lehkým občerstvením, tmavého a na první pohled zavřeného, se ihned oddělila podsaditá postavička – prodavač. Ten, jak se ostatně dalo čekat, třímal v ruce podlouhlou láhev.

Těžké rozhodování, pomyslel si Pard. Tedy pro někoho, kdo je na tom bídě s penězi. Buďto jeď metrem nasucho, nebo si zavdej pivka a plahoč se pěšky.

Láhev piva stála v Centru Velkého Kyjeva přesně půl hřivny.

Na Náměstí Lva Tolstého přestoupil Pard na oboloňskou trasu. Tady byly stanice starší než na pečorské linii a působily mnohem víc ponuře. Když souprava zastavila ve čtvrté stanici, hlas vlaku, prostý jakékoli intonace, suše oznámil:

„Autobusové nádraží. Příští stanice – Golosejevský park. Východ k elfským arboretům a přestup na trasu Terjomki – Vasil'kov.“

No tedy, podivil se v duchu Pard. Terjomkovská už se prokopala až ke Golosejevce! Metro tu roste přímo před očima!

Vystoupil na Autobusovém nádraží. Jezdicí schody ho dopravily na Moskevské náměstí. Proud ranních nákladňáků z jihu se rozmáchlým obloukem vyhýbal budově nádraží, postavené z betonu a skla. Kolem se již hemžili živí – šlo především o lidi a orky z města Belaja Cerkov', vlekoucí pytle vypěstovaných brambor, a trpaslíky z Doněcka.

Pard si u nejbližšího stánku rozměnil hřivnu na čtyři čtvrtáky a pomalu zamířil k telefonům. Šedovousý trpaslík v ošuntělém baloňáku s nápisem Šachťor Doněck ho chvíli s úctou v očích pozoroval. Zřejmě neznal formule pro telefonické spojení – ačkoli byl nepochybně mnohem starší než Pard, krátkověký člověk.

Pard zvedl sluchátko a konečky prstů letmo přejel po tlačítkách.

ZADEJTE ČÍSLO, dovolil mu telefon blahosklonně.

Mladý technik tak učinil.

VYČKEJTE PROSÍM, PROVÁDÍM ZKOUŠKU PROZVONĚNÍM.

Vědecká automatika telefonu kontrolovala, zda Pard zadal existující číslo nebo jen tak nazdařbůh něco natukal.

ÚČASTNÍK REAGUJE, PROSÍM, VHOĎTE DVACET PĚT KOPĚJEK.

Poslušně vhodil čtvrták do šterbiny, z níž se vzápětí ozvalo lačné cvaknutí.

HOVOR ZAPOČAT. Nyní se cvaknutí ozvalo i ze sluchátka.

„Haló,“ řekl Pard, jak si to žádala formule telefonického spojení. „Jmenuji se Pard. Mohl bych prosím mluvit s Honzou Aranzabalem?“

„To jsem já, kámo,“ přerušil ho Honza. „Jaká byla cesta?“

„V pohodě.“ Technik se uvolnil. Když byly splněny všechny podmínky formule, dalo se po telefonu rozmlouvat úplně jednoduše, stejně jako při osobním setkání. „Jsem připraven. Řekni mi číslo schránky, začnu hned dnes.“

„Číslo šest set čtyřicet sedm, jižní sektor. Kód znáš.“

„Znám. Pozdravuj Lípu.“

„Určitě budu. Setkáme se pozítří na Petrovce, jako obvykle.“

„Co dělají naši?“

„To co vždycky.“ Honza legračně zachrochtal, jak to umějí jen čistokrevní goblini. „Král zase přivandroval z toho svého Tiraspolu. Trochu kupčí s Dněstrovským, trochu trápí Možaje... Nataška už na něho začala vrčet!“

Pard si nostalgicky povzdechl.

„Dobrá. Šest set čtyřicet sedm, jižní sektor.“

„Správně.“

„Tak já jdu na to.“

Už už se chystal zavěsit, když znovu uslyšel Honzův hlas: „Hej, Parde!“

Sluchátko se okamžitě vrátilo zpět k uchu.

„Co?“

„Hodně štěstí.“

Pard jen něco nesrozumitelně zabručel a definitivně zavěsil.

TELEKOMUNIKAČNÍ SPOLEČNOST PUŠKAR VÁM DĚKUJE ZA VYUŽITÍ MĚSTSKÉ TECHNIKY, zasvítilo na malé obrazovce telefonu.

Pard si toho nevšímal. Žádný živý, který to má v hlavě trochu v pořádku, přece nebude hovořit s telefonem. Přinejmenším žádný technik nebo vědec. Protože telefonům se musí rozkazovat, ne s nimi mluvit. A kdo se ve formulích a technice nevyzná, ten jim zkrátka rozkazovat neumí. Přesněji řečeno telefony nikoho takového neuposlechnou.

Technik si to rozhodným krokem zamířil k jižnímu vchodu, tam, kde poblikával dokonce i v jasném jitrním světle dobře viditelný nápis BEZPEČNOSTNÍ SCHRÁNKY. A hned pod ním další – JIŽNÍ SEKTOR.

Další čtvrták utratil za vstup. Hubený půlčik (který musel být mezi půlčiky, známými milovníky dobrého jídla, opravdovou raritou) se ani nenamáhal zvednout hlavu od časopisu a jen letmo mávl rukou.

„Šestá stovka je tamhle.“

„Díky,“ řekl zdvořile Pard a mimochodem si přečetl název časopisu vykukující zpoza pultíku: TV Magazín.

Půlčík, který si listuje v elfském tisku... Pard si povzdechl. Asi vážně nastává nová doba! Napadlo ho, že kdyby si chtěl rýpnout, mohl by půlčíka opravit, že schránka šest set čtyřicet sedm je ve skutečnosti v sedmé stovce, ne v šesté... Ale k čemu?

Půlčík zjevně zvyšoka kašlal na jemné nuance vědy o počítání, které se říkalo matematika. Když šest set, tak prostě šestá stovka. Vlastně bylo klidně možné, že se zde počítá od nuly. Z hlediska vědy by sice šlo o chybu, ale rozhodně by to bylo pohodlnější.

Třetí čtvrták sežrala bezpečnostní schránka, jakmile zpracovala a rozpoznala kód, který do ní natukal Pard. Jelikož jednal přesně v souladu s potřebnou formulí, nezbylo bezpečnostní schránce než se otevřít.

Uvnitř našel brašnu s přenosným počítačem, výkonnou baterku, pistoli s pár zásobníky a mobilní telefon.

To bylo vše.

Pard pokrčil rameny. Pro technika střední úrovně to bylo více než dostatečné vybavení pro přežití ve Velkém Kyjevě. V kterékoli jeho části, dokonce i v Centru.

Baterku zastrčil do brašny a hned vedle dal dlouhou šňůru, svinutou do úhledného kotouče. S pomocí takovýchto šňůr se počítače nebo jiná vědecká zařízení připojovala ke zdrojům techniky – hnízům. Hnízdo bylo k dispozici v každém pokoji každého domu, bez ohledu na to, zda se jednalo o budovu prázdnou nebo obydlenou. Tento konkrétní počítač mohl nějakou dobu fungovat i bez šňůry, neboť v jeho nitru se ukrýval malý zdroj techniky. Bylo však nezbytné neustále ho přikrmovat z jiných zdrojů, těch nevyčerpatelných, jež se nacházely v domech. Pouze tehdy se malý vnitřní zdroj znovu plnil technikou, kterou se notebook mohl po několik hodin živit.

Pistoli, zásobníky a telefon si Pard rozstrkal po kapsách bundy.

Nyní byl konečně řádně vybaven. Mohl začít jednat.

Když ještě jednou nakoukl do prázdné schránky, zjistil, že se v ní nachází přesně to, co očekával – cár papíru s jediným pečlivě natištěným řádkem.

„Linraen Sotiefandale, elf, hotel Slavutič, pokoj 1207.“

Pard se ušklíbl. Jasně jako facka. Klamný manévr, takové malé šidítko. Musí tomuhle Linraenovi nechat nějaké nesmyslné, ale co nejtajuplnější sdělení. Pro Honzu, žijícího poblíž, již bude hračkou zjistit, kdo se o tuto záležitost začne zajímat. Samotný Honza přitom samozřejmě zůstane v utajení.

Pard si zapamatoval elfovo jméno i číslo pokoje ve Slavutiči a vrátil se zpátky ke vchodu do metra. Pod zem však nesestoupil, třebaže na něho trpaslík u turniketů hleděl s mírnou nadějí a teskným smutkem v očích.

Zdá se, že všechny trpaslíky z Centra po ránu sužuje kocovina a prázdné kapsy, pomyslel si technik mimochodem.

„Promiňte, pane,“ ozval se hlas připomínající vrzání špatně naolejovaného stroje. „Mohl bych s vámi na chvíli mluvit?“

Pard se pomalu otočil. V levé ruce držel brašnu s přenosným počítačem, zatímco pravou nenápadně zasunul pod bundu, aby nahmatl pistoli ve vnitřní kapse.

Před ním stál doněcký trpaslík v baloňáku, jehož si všiml už před několika minutami. Nevypadal, že by ho sužovala kocovina – jeho drobná očka se bystře leskla.

„Promiňte, pane,“ zopakoval trpaslík. „Jste přece technik?“

„Řekněme, že ano,“ odpověděl Pard zaraženě. Trpaslík hovořil až příliš zdvořile, a to v něm probouzelo ostražitost.

„Naše komunita potřebuje technika. Je to v Doněcku-Lugansku, žádná obtížná práce. Jedná se o zařízení pro těžbu uhlí. Platíme dobře.“

„Ve formulích pro těžbu uhlí se moc nevyznám,“ řekl Pard po pravdě.

„Formule máme... V knihách. A v našich velkých souborových databázích. Určitě z nich dokážete něco vyčíst.“

„A kolik platíte?“ zeptal se Pard s náhlým zájmem, který překvapil i jeho samotného. „Počítejte s tím, že jsem drahý. Velmi drahý.“

„No...“ Trpaslík se najednou začal ošívát. Bylo vidět, že ze všech sil uvažuje, kolik by měl nabídnout, aby uspokojil najímaného technika a zároveň nezruinoval svou komunitu. „No... Dvě tři stovky za týden. Co vy na to?“

Pard odmítavě zavrtěl hlavou.

„To je málo, vážený. Jenom dnes ráno jsem si vydělal víc. A vlastně jsem víc i utratil.“

Upřímně řečeno zatím během dneška utratil jen něco málo přes hřivnu; včera ovšem za ubytování skutečně zaplatil více, než mu nyní nabízel trpaslík. Nebylo však třeba, aby se vousáč dozvěděl pravdu, neboť Pard by se od horníků tak jako tak najmout nenechal.

V trpaslíkových očích se mihl smutek – doněcká komunita nejspíš opravdu nutně potřebovala služby technika, ale nedostávalo se jí peněz.

„Navíc už pro někoho dávno pracuji. Je to dlouhodobá zakázka. Omluvte mě,“ uzavřel Pard a chystal se odejít.

„A nemohl byste mi doporučit nějakého začínajícího technika?“ učinil horník poslední zoufalý pokus. „Někoho, kdo by pracoval za naši odměnu?“

Pard se upřímně zamyslel. Koho mu jen doporučit? Že by Alvizída? Ale jak ho najít? Neměl ani tušení, kde se teď potlouká. Naposledy se s ním krátce setkal před půlrokiem v Oděse. Před pouhým půlrokiem... Nebo snad celým půlrokiem?

„Nespěchám.“ Trpaslík zničehonic strčil ruku do kapsy baloňáku a Pardovi bezděky zatrnulo. Ale vousáč vydoloval pouze koženou peněženku – poměrně drahou peněženku, zvláště v kontrastu se staříčkým baloňákem.

„Tumáte, vezměte si to. Můžete se na mě kdykoli obrátit.“

Pard se podíval na podávanou vizitku. Jednalo se o umělohmotnou destičku s vyrytou adresou komunity a trpaslíkovým jménem. Znělo Dales Nundaile a adresa byla pochopitelně doněcká. Nešlo přehlédnout, že vizitka nebyla laciná. Opravdu podivná komunita... Vlastní vizitky, a dokonce se je nebojí rozdávat úplně cizím lidem – a přitom si ani nemůže dovolit najmout nějakého pořádného zkušeného technika.

„Dobře,“ slíbil Pard a schoval si vizitku do kapsy. Té samé, v níž se schovávala pistole z hnědé oceli.

Vtom u nádražního nástupiště zastavil vysoký dvoupatrový autobus, lesknoucí se nazelenalou ocelí. Nad čelními skly

se skvěl nápis Kyjev-Doněck-Lugansk. Autobus byl úplně prázdný. Za levým čelním sklem se zvolna otáčel volant.

„Na shledanou!“ Trpaslík se rozloučil a pospíšil si k autobusu. U zavřených dveří se již tísnili nedočkaví cestující. Od budovy autobusového nádraží sem pomalu a velebně kráčel půlčlvek s konduktorskou taštičkou na břiše.

Pard pokrčil rameny a znovu se otočil svým směrem.

Podivné setkání. Nepokouší se ho náhodou někdo proklepnout? Vizitku by měl co nejrychleji odevzdat Honzovi, aby si na tyhle horníky pořádně posvětil. A zároveň by stálo za to prozkoumat i samotnou vizitku, jestli se v ní neskrývají nějaké zázraky vědecké nanotechnologie. Pard slyšel, že jakási skupinka schopných charkovských techniků dosáhla v oblasti mikrosystémů obrovských pokroků. Navíc se na trhu začínala čím dál častěji objevovat důvtipná zařízení z Velkého Londýna.

Vědomí, že věda nepřeslapuje na místě, bylo tak trochu zvláštní. Nezvyklé.

I když právě proto Pard zavítal do Centra Velkého Kyjeva. Proto a kvůli tomu.

Auto se mu podařilo stopnout celkem rychle, nízký sedan značky Čerkassy. Pard otevřel dveře, nastoupil a uvelebil se na sedadle spolujezdce. Uprostřed panelu řízení pomrkávala obrazovka, podobná těm, s nimiž se setkával u přenosných počítačů. Z obrazovky na něho hleděl vousatý obličej. Pard ho nejprve považoval za lidský, ale jakmile tvář poprvé promluvila, ukázalo se, že plnovous skrývá dlouhé špičáky, vyrůstající ze spodní čelisti. Takže mám co do činění s wirgem, pomyslel si.

„Dobré ráno,“ pozdravil ho wirg. „Kam to bude?“

„Na Náměstí vítězství. K cirkusu.“

„Za bůra,“ řekl wirg.

„Souhlas,“ usmál se Pard.

„Zaplaťte, prosím,“ požádal ho wirg monotónním hlasem – jednotlivá slova však pronášel neuvěřitelně rychle. „Mám na starosti ještě asi deset aut.“

Pard vytáhl pětihrnovou bankovku a zastrčil ji do úzké štěrbině hned vedle obrazovky. Tvář na obrazovce spokoje-

ně přikývla; na panelu řízení rázem zhasl červený ukazatel zablokovaného řízení a rozsvítilo se zelené světélko, signalizující přechod na dálkové ovládání.

Zajímalo by mě, napadlo Parda, kolik obyvatel Velkého Kyjeva by dokázalo pochopit to, co se právě stalo...

Nejspíš jich nebylo mnoho. A prakticky ve všech případech by se jednalo o techniky různých úrovní. Možná to chápe i wirgský majitel auta, se kterým jsem před chvílí mluvil. Ale stejně dobře možné je také to, že nechápe na-prosto nic – že se prostě jen naučil určitému postupu, podle něhož teď dennodenně jedná. Tento osobák pravděpodobně vůbec neochočil on. Ale na druhou stranu, kdoví? Mezi wirgy se našlo dost magistrů ochočování a z řad této rasy vzešlo také nemálo šikovných techniků.

Bankovka zmizela v útrobách cestovního sejfu. Wirg od-blokoval řízení a ihned se odpojil. Jakmile auto obdrželo po-volení k jízdě spolu s údaji o cíli cesty, nastartovalo motor a zapojilo se do nepřilíš hustého proudu jiných vozidel je-doucích po silnici k mostu, směrem ke třídě Přátelství ná-rodů.

Za mostem si Pard přesedl k volant, odpojil dálkové ovládání, vynuloval cíl cesty a plně převzal kontrolu nad automobilem. Vůz tence vypísl, ale jakmile pocítil zkuše-nou ruku, podvolil se bez zbytečné hysterie.

Místo toho, aby zabočil doleva, ke stadionu a Kreščatiku, pokračoval se zkroceným osobákem stále rovně – k Pa-tonovu mostu.

Pard na něj vjel velkou rychlostí, aniž by se příliš zatě-žoval brzděním. Prostředním pruhem se plazily vrčící ná-kładáky a Pard je jednoho za druhým předjížděl. Snažil se co nejdéle držet v nejrychlejším levém pruhu a co chvíli po-kukoval do zpětného zrcátka. Nic sice nenasvědčovalo tomu, že by ho někdo sledoval, ale technik si to přesto ne-dokázal odpustit. Byla to další drobnost z oněch devadesá-ti devíti...

Na levém břehu se chvíli vymotával ze složité křižovatky, začínající hned za mostem, ale nakonec úspěšně zaparko-val čerkassy před hotelem Slavutič.

Jeho majitelé byli také pěkní vydřiduši, i když přece jen ne tak šílení jako ti z Labutě. Ostatně jeho parťák, goblin Honza Aranzabal, si ubytování hradil z vlastní kapsy. Navzdory všeobecně rozšířenému mínění o goblinní rase si Pardův kolega hodně potrpěl na komfort a měl rád co největší pohodlí.

U dlouhého pultu, vyrobeného z červeného dřeva, konal službu osamocený recepční. Ve tváři měl vepsán výraz bezmeznej znučenosti.

Pard vytáhl pět hřiven a zatvářil se jako člověk chystající se položit otázku. Oči recepčního se rozzářily dychtivou ochotou. Pětihřivnové bankovky by si nejspíš všiml i ve spánku. Zaměstnanci hotelů měli odjakživa čich na peníze.

„Ve kterém pokoji bydlí elf Linraen, vážený?“

Recepčního tvář ihned nabyla zádušného výrazu. Takové informace si zřejmě cenil na více než bůra, ale Pard nehodlal vyhazovat peníze do větru.

„Mohl bych mu u vás nechat dopis?“

Recepční ožil – takový vývoj situace mu byl očividně po chuti.

„Samozřejmě,“ řekl a položil na stůl čtvrtku psacího papíru. Pard vytáhl prostičkou propisku značky Bik a rozmáchle naškrábal:

„Lin, ta addulimae ess' potto halix. Nuy Kiev ess' Big Ural Stalker, toyo saedinna Dekabristov 67. Alae Pard Zamarippa kighart' noo.“

A stejně rozmáchle se podepsal. Poté papír zvláštním způsobem složil a vyrobil z něho úhlednou obdélníkovou obálku. Olízl okraj čtvrtky natřený speciálním lepidlem, čímž dopis dokonale zapečetil. Nahoru zřetelně napsal jméno adresáta, „Linraen Sotiefandale“, a s úsměvem podal obálku recepčnímu – i s pětihřivnovým úplatkem. Ten mu úsměv oplatil a pak sotva znatelně sklonil hlavu. Pard mávl na rozloučenou a za bezstarostného pohvizdování vyšel ven. Čerkassy na něj poslušně čekalo na parkovišti.

Auta ho měla ráda. A poslouchala ho. Téměř vždy.

Když Pard poodjel od Slavutiče, zabočil na rusanovské nábřeží. V Rusanovce žili hlavně pořiční elfové – bylo jich

zde více než příslušníků kterékoli jiné rasy. Vznosné mnohapatrové budovy podobné gigantickým svícím se na slunci matně leskly desítkami velikých oken. Skvostné domy většinou zely prázdnotou, ale tu a tam se dala zahlédnout i okna obydlených bytů. Vyjímala se mezi ostatními díky čistým sklům a pestrým záclonkám.

Na Levobřežní vystoupil Pard z auta. Napříč náměstím se táhly dlouhé šiky stánků. Technik předstíral zájem o nabízené zboží a beze spěchu kráčel podél poslední řady. Přitom si líně prohlížel pulty. Když ho prodavači viděli přicházet, okamžitě ožívali, ale z neznámého důvodu se žádný nepustil do vychvalování svého zboží. Pard zřejmě vypadal jaksi zvláště. Nepodobal se místním. Nikdo se ho neodvážil třeba jen oslovit.

Jakmile Pard došel k názoru, že už po náměstí bloumá dostatečně dlouho, vrátil se k autu. Zřejmě ho nikdo nesleduje. No fajn, to je jediné dobře.

„Hej, šádi! Spěcháš?“

Začal se zvolna otáčet. Takže šádi...

Tímto slovem označovali černí orci a půlorci čistokrevné lidi. Nebyla to žádná lichotka, a tak Pard neváhal ani okamžik.

Rychle a obratně vytáhl z kapsy pistoli, ještě v polovině obrátky cvakl závěrem a téměř bez míření vystřelil. Jeden ze dvou orků, kteří stáli za jeho zády, se zlomil v pase a svalil se na asfalt. Druhý se překvapeně skrčil a jako očarován sledoval, jak se kolem těla jeho druha zvolna šíří sytě hnědá kalužina krve.

„Měl jsem pocit, že jsi něco říkal,“ pronesl Pard mrazivě. Ork v hrůze couvl.

„Ne... Ne... To on! On to řekl...“

Pard se krůvě usmál. Zlomyslně. Ork si za to mohl sám, za jazyk ho přece nikdo netahal. Kdyby ho oslovil normálně, jak je mezi slušnými živými zvykem, nemusel by schytat kulku do břicha. Nešlo o to, že promluvil orčím nářečím – takových maličkostí si Pard většinou nevšímal. Ale místo „šádi“ měl raději zvolit zdvořilé „achtaš“. Ork to neudělal, a právě proto teď ležel na asfaltu a čekal na smrt.